

Arbejde". Ser det ærede Medlem ikke, at der indeflattes den Selverkjendelse, at hidtil har hans Arbejde været ialtfald ikke loyalt, om ikke illoyalt. Det ærede Medlem sagde, at hidtil har man ikke faaet vor Mening at vide; altsaa man kan gaa ud fra, at, hvad det ærede Medlem hidtil har udtalt som sin Mening, ikke har været hans Mening, og vi ere altsaa inde paa det Løse, ere komne ud paa Glatis, da man ikke er istand til med Hensyn til de Punkter, som det ærede Medlem før har udtalt sig om, at sige, hvad der har været hans Mening og hvad ikke. Jeg skal komme tilbage til ialtfald et enkelt Hovedpunkt, som i den Henseende har været mig i særlig Grad paafaldende. Det ærede Medlem sagde endvidere, at nu skulde vi arbejde med det Balgsprog: Patriotisk Arbejde under fuld Grundlovstrofast. Ser det ærede Medlem ikke, hvorledes han med disse Ord betegner sit tidligere Arbejde, er det virkelig hans Mening, at hans tidligere Arbejde har været upatriotisk? Ja, det ærede Medlem har endogfaa draget i Tvivl, hvorvidt det har været ledet af fuld Trofast mod Grundloven. (Berg: Ja!). Det er altsaa med fuld Selvbevidsthed, at han har givet et saadant Billede af sin egen Fortid, af sit eget foregaaende Arbejde. (Berg: Eller af en Andens!). Jeg tilstaar, at jeg efter dette meget vel forstaar, at det ærede Medlem ikke kunde ønske med Digteren at bevare Mindet, men at han tværtimod maatte ønske, at Grindringen saa hurtigt som muligt maatte slippe ham. Jeg har gjort disse Bemærkninger paa Grund af den Form, den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fandt det rigtigt at bryde tidligere Forbindelser og indlede den nye Tid, indlede Fremtiden.

Jeg skal nu dvæle ved enkelte af de Hovedpunkter, som han i sin Tid anfaa for det Væsentlige, og som ogsaa bleve betegnende for den modsatte Opfattelse, han nu gjør gjældende. Vi fik i enkelte Punkter allerede igaaet at vide, hvad der nu er hans Mening, og hvad der af det, han tidligere har udtalt som sin Mening, ikke er hans Mening. Med Hensyn til Forberedelsen af Lovforslaget ankede det ærede Medlem over, at den høitærede Krigsminister havde indskrænket sig til en absolut saglig Forberedelse, at han ikke var gaaet ogsaa til en politisk Forberedelse. Det ærede Medlem gjorde gjældende — saaledes forstaar jeg det ærede Medlem — at Regjeringen maatte føle, at der var et politisk, et parlamentarisk Forhold tilføede, som gjorde det muligt, at, medens der tidligere ikke havde været nogen god eller sund Mening i at forberede en Sag ad politisk, ad parlamentarisk Veie, saa kunde det ske nu. Jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister havde gjort Klager fra sit Standpunkt ved at slaa ind paa denne Veie; men det ærede Medlem skulde da rigtignok have givet den Anthydning, han gav igaaet, noget tidligere, for at den høitærede Minister kunde have vidst, at der var et saadant

bestemt politisk Omflag i Luften. Da tror jeg vistnok, at Traditionen fra Hærløven af 1867 og Krigsminister Naasløffs Erfaringer i den Henseende kunde have veiledet den høitærede Minister med Hensyn til Forberedelsen af det foreliggende Lovforslag. Om Forsvarsplanen erklærede det ærede Medlem, at den sluttede han sig ganske til, det var, sagde han, den samme Forsvarsplan, vi i sin Tid havde fremstillet fra Folkethingets Flertals Side. Ja, det er mærkværdigt, hvad man i den Henseende kan faae ud af Ord. Jeg vil sætte min Paastand paa det Allerbestemteste mod det ærede Medlems og benegte, at der skulde være nogen væsentlig Forbindelse mellem den Forsvarsplan, der er fremlagt fra Regjeringens Side, og den, vi fremsatte i 1874—75. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Balgkreds (Dinesen) beraabte sig paa det Samme, at Sætningen om Sjælland som Danmarks naturlige Fæstning var den, der laa til Grund saavel for Regjeringens Forslag nu som for Flertallets Forslag her i sin Tid. Nu skal jeg fremstille for det høie Thing, hvad der i den Henseende blev forelagt fra Udvalgets Flertals Side. Man vilde benytte den Omstændighed, at Danmark væsentlig — ikke væsentligst, men væsentlig — er et Orige, paa den Maade, at man deri søgte Vejledning for, hvor vi skulde lægge Hovedvægten med Hensyn til Forsvaret, og man kom da til den Slutning: Hovedvægten maa lægges paa Flaaden. Idet man lægger Hovedvægten paa Flaaden, er der en Mulighed, en Chance for, at et Forsøg paa en Landgang paa Derne vil kunne afværges. Thi, mine Herrer, paa Spøen er der den Egenhed tilføede, at der gaar Alting ikke saa nøie efter Beregning og Kalkulationer; der kan Wind og Veir og Chancer af mangfoldig Art gribe saaledes ind, at der er en Mulighed for, at man selv med et meget lille Middel kan opnaa store Resultater. Som Følge deraf stillede man sig paa det Standpunkt, at man vilde lægge Hovedvægten paa Flaaden og Søforsvaret, og man gjorde da gjældende, at det Tidspunkt, der havde nogen egentlig Betydning for Forsvaret, var for det Første — og altsaa væsentligst — den Tid, i hvilken den fjendtlige Transportskade førtes over Vandet, og da navnlig, naar den befandt sig sammentrængt i et snevert Farvand, og for det Andet den Tid, i hvilken Landgangsforpset blev udfibet paa Kysten, idet det da vilde være muligt der at koncentrere en saadan Styrke, at det ikke kunde sættes i Land. Dette var den Forsvarsplan, som vi dengang forelagde, og den blev belagt med Kjendsgjeninger — jeg kalder kontante Penge Kjendsgjeninger — idet man foreslog en Bevilling af 15 Millioner Kroner til Flaadens ekstraordinære Udvikling. Det var vor Plan dengang. Men Regjeringens nuværende Forslag opstiller ikke dette; det bibeholder fremdeles et saadant Forhold